

Ana Premoli

VOLI *me,*
ne
VOLI *me*

Preveo: Ljubeta Babović

Beograd, 2016.

*Mom suprugu Alesandru, kome sam pre deset godina posvetila
svoje prvo delo, odnosno tezu o evaluaciji procene rizika.*

Sada je to jedan ljubić.

Ljubavi, nemoj nikad gubiti nadu.

*Džentlmen na engleskom polju juri za lisicom: izgleda izuzetno
dok u punom trku juri za nečim što je nejestivo.*

Oskar Vajld

Prvo poglavlje

Mogu ja to, mogu ja to, moram to da uradim!

Ali onda pravim grešku: pogledam na sat. O, bože, neću uspeti da stignem...

Trčim kao luda londonskim ulicama, pošto prvi put u skoro devet godina časne karijere neverovatno kasnim. Ja, savršena službenica i šef najboljeg tima stručnjaka fiskalnog saveta u čitavoj banci, kasnim baš kada je izuzetno važna prezentacija.

Čim stignem ispred ulaza, ne gubeći vreme, izručujem čitav sadržaj torbe na pod. Zadihana sam zbog jurnjave i nervoze, a još uz to moram da pronađem prokletu karticu, i moram to da učinim brzo, inače mi ode glava.

Bacam se na tlo i očajnički preturam među hiljadu predmeta, sve dok je ne pronađem. Ne čekajući ni trenutka, sve ili skoro sve te sitnice ponovo ubacujem u torbu, ali to nije važno. Kao što nema veze ni to što se onaj sjaj za usne otkotrljao.

Dobro, evo me, kasnim dva sata!

„Kakva zabavna mala scena. Da nije skrivena kamera?“, pita pakosno neki duboki glas iza mojih leđa.

Ruka mi zastaje u vazduhu i grčevito steže identifikacionu karticu, koju sam se spremala da ubacim u aparat. Ne smem ni da se okrenem, da saznam ko to izgovara.

Okej, sad je jasno: neću uspeti...

Jedan deo mene želi da stegne karticu i nastavi svojim putem bez osvrtnja, ali bi to onda moglo da izgleda kao bekstvo, a dan kad ću bežati od Ijana Sent Džona biće dan kad bude proglašen kraj sveta. I uprkos svim prokletstvima i proročanstvima dragih nam Maja u holivudskim filmovima, izgleda da dotle još nismo stigli.

„Dajem sve od sebe da zabavim kolege“, uzvraćam dok se jedva osvrćem.

Krajičkom oka primećujem da mi se njegova visoka i preteća figura opasno približava. Brzim pokretom provlačim magnetnu karticu i u trku prelazim preko predvorja. Onda žurno pritiskam dugme lifta ispred sebe. Možda nije shvatio, ali mnogo mi se žuri.

„Mislio sam da nikad neću prisustvovati ovakvoj sceni“, nemilosrdan je glas koji je najpre bio iza mene, a sad je... prokletstvo, pored mene. Kako se čini, oboje stojimo ispred lifta koji, izgleda, uopšte nema nameru da stigne. Sva ta tehnologija – a ne mogu čak ni da izbegnem kolegu kog nikako ne želim da sretnem. Pitam se zašto još nisu izmislili neku aplikaciju za izbegavanje nezgodnih situacija kao što je ova?

Iako ga ne gledam, osećam da zuri u mene s očiglednom radoznalošću. I ja bih učinila isto da sam na njegovom mestu.

Polako podižem glavu i tad me ošine pogled najplavljih očiju koje postoje. Ponovo brzo spuštam glavu, uznemirena tolikim njihovim sjajem. Ali uzalud pokušavam da izbegnem pogled ta dva prodorna oka, koja pripadaju stvorenju toliko punom sebe, toliko nadmenom i tako odvratnom.

Kako ispada, radoznalost je jača od mene, i dok mu upućujem još jedan brz pogled, nehotično mi se otrgne blag osmeh.

Njegove neobično crne obrve spuštaju se u znak podozrenja. To je onaj izraz koji sam vrlo često imala prilike da vidim na njegovom licu. Mislim da vežba ispred ogledala kako bi delovao što zabrinutije kad me sretne. Jasno je i da uglavnom uspeva u toj nameri.

„Drago mi je što sam uspeo da te nasmejem u danu tako teškom za tebe. Zar nisi imala prezentaciju, hm... pre sat vremena, Dženi?“, pita me, dobro znajući da pogađa u metu.

„Đubre jedno!“, sikćem i konačno ulazim u lift.

Opa, mislila sam da sam to samo pomislila, ali očigledno je izletelo.

Ijan me prati i smejujli se.

„Jeste da verovatno previše kasnim, ali kako to da ti dolaziš u ovo vreme? Neko ko je privržen poslu kao ti uglavnom ne propušta priliku da skrene pažnju na sebe...“, kažem mu grubo, kao neko ko jedva čeka da iskoristi svaku priliku.

„Bio sam na doručku s jednom klijentkinjom“, kaže smirenim tonom, kao neko koga nimalo nije dotakla moja optužba.

Naravno, Ijan izvodi *sve klijentkinje*. Priča se da padaju u nesvest pred njim.

Da budem iskrena, moguće je da se pred njim onesvešćuje čitava ženska populacija ove zgrade. Takođe i iz one preko puta. Pa i one pored nje i tako redom...

Mnogo mi je drago što sam jedina kojoj se to ne događa.

Iza mene se podiže neka ruka i pritiska dugme za peti sprat. „Pošto si u ovolikom zakašnjenju, mogla bi barem da pritisneš dugme“, sarkastično mi skreće pažnju.

Istina je da sam totalno rasejana i ovog jutra mi nisu potrebne dodatne neprijatnosti.

Kabina lifta se pokreće uz blag trzaj.

„Hajde, Dženi“, opet me pita, „reci šta se događa. Ti nikad ne kasniš...“

Tad se najzad okrećem ka Ijanu, koji me gleda kao lovac koji se sprema da puca na plen. Jedan neposlušni čuperak izuzetno crne kose nestašno mu pada na čelo. Vrlo uvežbanim pokretom, sklanja ga s onih svojih prodornih očiju. Da sam nepristrasna žena, morala bih da priznam da je takav kontrast impresivan, ali pošto se, srećom, držim potpuno po strani kad je reč o Ijanu, ne marim za njegov fizički izgled. Očaranost mojih koleginica i više je nego dovoljna.

„Da razjasnimo nešto“, kažem mu iznervirano, „pre svega, tebe se uopšte ne tiče zašto sam jutros zakasnila, i drugo, nemoj se praviti da ti je to važno, zato što vrlo dobro znam da te je baš briga.“

U prvom trenutku izgleda da moja rečenica nije izazvala nikakvu reakciju. Ali onda se na njegovim lepo izvajanim usnama skoro neprimetno pojavljuje drzak i podsmešljiv osmeh.

„Dženi, Dženi, kako možeš i da pomisliš tako nešto o meni...“, kaže mi kao da se obraća malom detetu, upravo kad se lift zaustavlja na našem spratu. Okrećem se da izađem iz ove smrtonosne zamke, kad iza leđa začujem promenu tona. Sad je glas prilično ljutit. S izvešnim zadovoljstvom shvatam da mi je bilo potrebno oko dva i po minuta da ga nateram da izgubi živce. Impresivno, mada mogu i bolje.

„I te kako me se tiče, naročito od trenutka kad su me pozvali da smirim bes lorda Beverlija, koji svoju poresku savetnicu čeka već čitav sat.“

I dok izgovara tu rečenicu, brzo kreće ka sali za sastanke. Ja ostajem za trenutak zapanjena, pa se onda dajem u trk da ga sustignem.

Uspevam u tome u trenutku kad on odlučno otvara vrata sale za sastanke; ništa mi ne preostaje nego da ga sledim i uđem unutra.

U međuvremenu je za nas pripremljena neka vrsta čajanke, a scena bi bila prava kabaretska da ne znam da sam jedini krivac za ovu predstavu koja nije bila u programu.

Zastrašujući lord Beverli u tom trenutku ispija čaj i razgovara s našim šefom Kolinom, crvenim u licu i očigledno nervoznim. A Kolin obično *nikad* nije nervozan.

Ali danas ima i više nego opravdan razlog da to bude, jer je poznato da su svi uvek uzbuđeni pred lordom Beverlijem, čovekom nadmenog i istovremeno pretećeg izgleda. Posедуje sve karakteristike koje se mogu očekivati od engleskog plemića koji misli da još živi u XVIII veku, kao i oholost proisteklu od brda novca koji poseduje.

Česta je pojava da su današnji plemići prokockali sve što su pretходne generacije sticale i mi obični smrtnici možemo samo da gledamo na šta su spali. Ali to nije slučaj s lordom Beverlijem, koji je i dalje superioran, kako po rođenju, tako i po novcu. Umeo je da na pravi način iskoristi ono što njegova porodica oduvek poseduje, a to su najbolji rudnici na Novom Zelandu.

„Ijane, dečko moj“, kaže mu ljubazno Beverli i ustaje da ga pozdravi.

Za trenutak odmahujem glavom, misleći da sanjam. Beverli ljubazan? Šta li mu je, kog đavola, Kolin stavio u čaj?

Ijan mu odlučno steže ruku i prirodno se osmehuje. Da, prirodno, kako da ne...

„Lorde Beverli! Kakvo zadovoljstvo što vas ponovo vidim!“, uzvikuje Ijan opušteno. Naravno, nije on taj koji kasni, pa zato sebi ovako nešto može da dozvoli.

„Zadovoljstvo je u potpunosti moje! Je li tvoj deda dobro? Već dugo ga ne viđam u našim krugovima, nadam se da je sve u redu“, učtivo se raspituje Beverli, kao da je ljudsko biće kao i svi mi.

Kolin i ja razmenjujemo zabrinute poglede. A kako bi bilo da odemo i da ih prepustimo njihovim aristokratskim učtivostima?

Ali baš u trenutku, kad se spremam da se povučem, lord Beverli me primećuje. Trebalo je da budem brža.

„Ah, gospođice Persi... stigli ste... najzad.“ Njegova konstatacija zvuči kao smrtna presuda. Ton mu se u trenu promenio i postao hladan kao Severni pol.

„Ne znam kako da vam se izvinim za zakašnjenje“, pokušavam da se opravdam, ali me on u trenu prekida pokretom ruke i strogim pogledom. Neko bi morao da ga podseti da ja nisam njegov pas.

Mislim da se upravo spremao da me izriba, kad se umešao Ijan. „Reč je o ozbiljnom porodičnom problemu, lorde Beverli. Nadam se da ćete prihvatiti izvinjenje moje kolegince.“

Beverli, koji se sekundu ranije spremao da me izriba, zastaje i posmatra me. Bori se sam sa sobom, to mu se čita na licu. I takođe je jasno da ga moj problem zanima koliko i suve smokve. Naprotiv, na srcu mu je umiljavanje Sent Džonu. I upravo to je neobično: mislila sam da Beverli nikad u čitavom životu nije osetio potrebu da se umiljava bilo kom ljudskom biću.

„Pa dobro, pretpostavljam da svi s vremena na vreme imaju porodične probleme“, konačno popušta. Razume se da to kaže nerado, ali mu se, eto, omaklo.

Šokantno. Za trenutak ostajem bukvalno otvorenih usta. Sent Džon vodi protiv Beverlija jedan prema nula.

Jedan deo mene je skoro razočaran, ali onaj drugi, racionalniji, stvarno je smiren. Ponovo dolazim do daha. A kad samo pomislim da nisam ni bila svesna da sam ostala bez vazduha.

„Zahvaljujem vam na razumevanju“, kažem teatralno.

Kolin odlučuje da se umeša: „Pošto je sad sve sređeno, predlažem da se lord Beverli posveti svom poreskom advokatu. Ijan i ja vas ostavljamo da radite na miru.“

To kaže i upućuje se ka vratima. Ali lord Beverli ima druge planove.

„Koline, nešto sam razmišljao, šta kažeš na to da i Ijan bude prisutan na sastanku?“

Vilica mi podrhtava, a usta mi se širom otvaraju. Ijan na sastanku zajedno sa mnom? Beverli ne shvata šta traži.

Ali Kolin se suviše dobro seća vrlo burnih vremena u kojima smo se Ijan i ja sukobljavali dok smo radili zajedno: sukobljavali,

sukobljavali i opet sukobljavali. I sad mu panika obuzima lice belo kao čaršav. Jadan čovek, ovog jutra će ući direktno u top deset najvećih iskušenja u životu.

„Lorde Beverli, mislim da Ijan ima neki sastanak...“, muca Kolin dok pokušava da spase situaciju.

Ali Beverli nije tip koji se može zastrašiti nekim drugim sastancima: na kraju krajeva, došao je u ovu salu za sastanke još pre jedan sat, za to vreme je pio čaj i jeo keks s maslacem i dobro zna da će mu biti odobreno sve što zatraži.

„Moram da insistiram na tome, Koline“, kratko kaže i savršeno dobro zna da je to sve što je potrebno.

Naš šef pristaje, pomiren sa sudbinom. „Misliš li da ćeš moći da odložiš obavezu, Ijane?“, pita ga.

„Rešiću to u roku od dva minuta. Izvinite me samo za trenutak“, kaže najtraženiji čovek dana. I nestaje.

Ne. Ne smem dozvoliti da uspe.

Dok izvlačim dokumenta iz torbe, Ijan se već vraća, savršeno u svom elementu, nasmejan i odlučnog pogleda. Prosto uživa u ovom jutru, i to zahvaljujući meni.

Ovo je bez sumnje najodvratniji dan u mom životu. Dosad je rekord držalo jutro kad sam operisala slepo crevo i neprestano povraćala posle anestezije, ali ovo danas... o, danas je nesumnjivo gore!

Moj neprijatelj broj jedan udobno se smestio u lepu fotelju od crne kože, pored lorda Beverlija, odlučan u nameri da čuje moje briljantne planove za maksimalno fiskalno poboljšanje pozicije mog klijenta.

Za trenutak se osećam kao da su me katapultirali u neko prošlo vreme: plemstvo protiv običnog naroda.

Lord Beverli, sin markiza, i Ijan Sent Džon, unuk vojvode od Revingtona, sin markiza, a takođe i naslednik titule i grof nečega čega se baš ne sećam, pažljivo me posmatraju sa svojih mesta i s

Ana Premoli

neskrivenim nestrpljenjem očekuju da saznaju šta sam to, dodavola, smislila.

A onda, pošto sam ja, na kraju krajeva, bila i ostala najbriljantiji um koji ova banka ima u svojoj organizaciji – uprkos mišljenju bezvrednog grofa – započinem sa svojom genijalnom prezentacijom i pokazujem koliko vredim.

Drugo poglavlje

Iscrpljena sam i glava samo što mi ne eksplodira. Bol me prati od dramatičnog trenutka kad sam jutros otvorila oči i shvatila da:

- a) nisam čula budilnik koji je zvonio dva sata ranije;
- b) kasnim na sastanak od najveće važnosti;
- c) sam doživela prvo pravo pijanstvo u svom jadnom životu.

Uvek sam bila jaka devojka, odlučna, energična, ništa i niko me nikad nije zaplašio, ali sam sinoć poput kakve bednice poklekla pred novim, ko zna kojim po redu, ljubavnim neuspehom. I najgore od svega nije bilo to što me je dečko ostavio, već to što sam postala svesna da mi uopšte nije bilo stalo do njega.

U trenutku kad mi je rekao da ne može da živi sa mnom, osetila sam olakšanje. Čak mi se otrgao i osmeh. Još jednom.

To je moja treća ozbiljna veza koja doživljava brodolom pred sam početak zajedničkog života i sinoć sam konačno shvatila da to nije greška mojih bezvoljnih momaka, već samo moja. Ja sam uzrok neuspeha mojih ljubavnika, razlog zašto me napuštaju: pre ili kasnije shvataju da mi uopšte nisu važni, da se samo zavaravam i onda jednostavno beže.

Da sam na njihovom mestu, i sama bih pobešla, i ranije.

To me je iznenadno saznanje juče do te mere dovelo u stanje nokdauna, da su me Lora i Vera naterale da izađem s njima. Obilazile smo razne pabove i pile kao smukovi.

I uspele su u misiji da zaboravim i na samu sebe. Toliko sam se nalila alkoholom da sam zaista prestala da mislim na svoje smorene momke i ljubavne neuspehe. S vremenom sam uspela da ne mislim ni na razloge zašto sam ih odabrala, odnosno zašto su beznačajna bića koja uopšte nisu mogla da dopru do mog komplikovanog života.

Ne volim kad nemam kontrolu nad situacijom i na kraju uvek stupam u veze s osobama koje ni na koji način ne mogu da budu prepreka mojim planovima, osobama koje mi prepuštaju da ih vodim.

Šteta što je buđenje bilo strašan povratak u realnost. I te kako ružnu realnost.

Sve mi se vratilo u svest upravo dok sam sabirala podatke i informacije u vezi s lordom Beverlijem i Ijanom, dva najobičnija čmara, van svake sumnje, ali koji iz nekog perverznoeg razloga misle da mogu da se mere sa mnom.

Međutim, kad se vratim na poslednjeg momka, u jednom vrlo kratkom periodu verovala sam da je Čarls zaista savršen za mene: predaje filozofiju na univerzitetu, neverovatno je ozbiljan i promišljen, ne voli konzervativce i sanja da promeni svet. Naravno, zadržava se na snovima i ne dela, ali barem sanja ono pravo.

Moja porodica ga je obožavala od samog početka i pronašla je u njemu bliskost koja je meni uvek nedostajala. Ja sam genetska greška, što oni još ne shvataju.

Ko zna koliki sam neuspeh doživela sa Čarlsom nateraće me da ozbiljno poradim na sebi. Stvarno moram da pronađem pravu osobu, i to onu koja se sviđa meni, a ne mojoj porodici.

Iz razmišljanja me vraća Verin telefonski poziv. Odgovaram odmah, pošto sam prepoznala njen broj.

„Zdravo, lepotice“, kažem joj uz osmeh.

„Dakle, živa si!“, odgovara ona živahno.

„Jedva...“, priznajem.

„Kako je prošla famozna prezentacija?“

„Oh, nije moglo biti bolje“, kažem ironičnim glasom. „Probudila sam se sa dva sata zakašnjenja i jedva sam uspela da se odvučem do posla, nakon čega sam otkrila da moj klijent obožava da bude okružen sebi sličnima, pa sam morala da se pretvaram da mi je prijatno dok sam razjašnjavala podatke ne samo njemu već i njemu sličnom kraljeviću. Ijanu.“

„Jao, jao...“

Vera zna baš sve o višegodišnjem sukobu između mene i Ijana: provela je besane noći slušajući moje jadikovke i zna skoro svaki detalj o našim sad već čuvenim svađama.

Mislim da o njima još pričaju svim novozaposlenima, kako bi im bilo jasno da nije dobro da nam se približavaju.

Ona je ubeđena da izvor naše netrpeljivosti leži u klasnoj borbi. Ja naprotiv mislim da je on samo jedan drkadžija i da razlika među društvenim klasama nije mnogo važna. Činjenica da je plemić ne menja suštinu, odnosno to da je on kreten pun sebe.

„Da, možeš to slobodno glasno da kažeš. Baš jao, jao...“

„Je li bilo toliko gadno?“, pita zabrinuto.

„Draga moja, bilo je i više nego gadno. Ali ja sam još sposobna žena, pa sam se spasla, iako sam saterana u čošak. Takođe moram da priznam da se Ijan nije toliko nametao i da je, za divno čudo, ćutao.“

„To je dobro, zar ne?“, pita Vera.

„Hm, nisam baš sigurna. Da je bilo ko drugi u pitanju... možda. Ali Ijan nije neko u koga se možeš pouzdati, znaš to dobro. Imam utisak da je danas izbegao da me pecka samo zato što mu je na umu neki još pakleniji plan.“

Vera se smeje. „Paranoična si, draga moja, da li ti je to iko ikad rekao?“

„Naravno da jesam, ja sam poreska savetnica, svakako moram da budem takva!“

Vera se još smejuji kad nazirem Kolina kako mi se približava i daje mi znak da mu se pridružim.

„Moram da idem, lepotice“, kažem Veri, „veliki šef hoće da me vidi. Drži mi palčeve.“

„Važi!“

„Čujemo se kasnije.“

Odmah se pridružujem Kolinu, koji stoji ispred aparata za kafu.

„Danas si se za dlaku izvukla“, kaže mi šef. Ali glas mu nije prekoran.

„Znam, Koline, nemoj da misliš da ne shvatam šta sam rizikovala. Bila je to greška, jedna od onih što uopšte ne mislim da ikad ponovim.“

Kolin ubacuje dva novčića u aparat, hitro pritiska niz dugmadi i ubrzo mi pruža vrelu kafu. Probam je i osećam da je previše zašćerena.

„Da nije malo previše šećera?“, pitam ga.

„Biće ti potrebno...“, kaže mi tajanstvenim glasom.

„Onda će mi stvarno leći.“

„Ti si jaka žena, siguran sam da ćeš uspeti i bez dodatne podrške“, kaže i namiguje mi.

„Hajde, Koline, dobro znaš da uspevam da odolim skoro svim lošim vestima“, saopštavam mu stoički. Zapravo, počinjem da naslućujem šta hoće da postigne i to mi se nimalo ne sviđa.

„I ti, Dženi, vrlo dobro znaš o čemu se radi i nemoj da praviš tu kiselu facu nakon što si popila najslađu kafu u svom životu.“

Izgleda da mi je šef veoma mudar.

„Znam o čemu se radi, ali neću da te oslobodim neprijatnosti da mi to i kažeš.“